

Rozjímanie na štvrtok 5. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na štvrtok 5. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: Boh je verný; Boží prísľub prekoná každú prekážku; niť nádeje.

„TOTO JE MOJA ZMLUVA s tebou: budeš otcom mnohých národov“ (Gn 17, 3-9), hovorí Boh Abrahámovi, keď uzatvára svoju zmluvu. Pán mu sľubuje početný ľud a krajinu, s ktorou bude zdieľať radosť z toho, že je s ním. Boh sa zaväzuje, že bude tomuto zaslúbenému ľudu verný:

„Budem Bohom tvojím a tvojho potomstva po tebe“ (Gn 17, 7).

Tieto sľuby však prešli obdobím zdanlivej temnoty. Sú dokonca obdobia, keď sa zdá, že sa na ne zabudlo, ako keď Pán žiada Abraháma, aby obetoval svojho syna Izáka. Z čisto ľudského hľadiska je takáto požiadavka nepochopiteľná. Patriarcha však vie, že Boh je verný, a zdôvodňuje to vierou. Vie, že jeho plány nemožno vždy úplne pochopiť, tu a teraz. Preto dôveruje Jahvemu, ktorý vie najlepšie, a dúfa „proti všetkej nádeji“ (Rim 4, 18). V poslednej chvíli nahradí Izáka pri obetovaní baránok, aby Abrahámov syn žil a aby sa v ňom naplnil prísľub početného potomstva.

Táto spomienka na patriarchu nám pomáha pripraviť sa na slávenie Veľkonočného trojdnia. Čoskoro si pripomenieme, ako táto tajomná epizóda nadobudla svoj plný význam

na kríži. Tak ako Izáka v poslednej chvíli nahradil baránok, tak aj obeť Ježiša Krista, Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta, oslobodí od smrti všetkých, ktorí v neho veria: spolu s veľmi početným národom nám otvorí brány konečnej vlasti.

JEŽIŠ ZJAVUJE v evanjeliu, že rozsah zaslúbení daných Abrahámovi sa v skutočnosti vzťahuje na život, ktorý presahuje smrť. „Veru, veru, hovorím vám: Kto zachová moje slovo, neuvidí smrť naveky“ (Jn 8, 51). Niektorým Židom bolo ťažké otvoriť sa tomuto transcendentnému významu prislúbení a obviňujú Ježiša: „Teraz vidíme, že si posadnutý démonom (...) Abrahám zomrel, proroci tiež (...) Kýmže sa robíš?“ (Jn 8, 52-53). Ale tento hnev proti Ježišovi, ktorý ho privedie na kríž ako obetovaného baránka, dá práve

netušené naplnenie toho, čo bolo prisľúbené. Toto sa v dejinách spásy stávalo často: keď sa zdá, že horizont sa blíži k Božím plánom, niť prisľubov sa tiahne každou etapou dejín bez prerušenia.

„Váš otec Abrahám zaplesal, že uvidí môj deň; i videl a zaradoval sa“ (Jn 8, 56), odpovedá im Ježiš. Istota v Pánových prisľúbeniach je najsilnejším motívom pokoja a radosti pre toho, kto čaká. Túto istotu, ktorá sa zakladá na Božej vernosti, mu nič nemôže vziať. Nech sa stane čokoľvek, prisľúbil nám, že bude vždy naším Bohom.

Nádej je „tou cnosťou, ktorá tečie pod vodou života, ale ktorá nás udržiava, aby sme sa neutopili uprostred mnohých ťažkostí, aby sme nestratili túžbu stretnúť sa s Bohom, stretnúť sa s tou obdivuhodnou tvárou, ktorú raz všetci uvidíme“[1]. Počnúc Kristom pokračuje niť prisľubov

daných Abrahámovi v Cirkvi, ktorá sa vinie dejinami ako niť nádeje. Aj v najtemnejších chvíľach, keď sa zdá, že sa táto niť pretrhne, sa objavujú muži a ženy viery, ktorí podobne ako Abrahám vedia, že Boh je verný. Aj oni, dúfajúc proti nádeji, vedia, že sú nositeľmi Božích prisľúbení. „Videl som v mnohých životoch,“ povedal svätý Josemaría, „že nádej v Boha zapáľuje nádherné ohne lásky, s ohňom, ktorý udržiava srdce v chode, bez sklúčenosti, bez úpadku, aj keď na ceste človek trpí“[2].

TÁTO NIŤ NÁDEJE je témou meditácie, ktorú svätý Josemaría predniesol 26. júla 1937[3]. Bol uväznený na honduraskej delegácii v Madride. Opus Dei existovalo len niekoľko rokov a jeho činnosť zastavila španielska občianska vojna. Životy prvých veriacich Diela boli

ohrozené, možno ich pokúšal pesimizmus, a tak chcel svätý Josemaría pozdvihnúť oči tejto skupiny mladých ľudí a pripomenúť im, ako Boh vždy zostáva verný a v každom veku vychováva svätých mužov a ženy, ktorí obnovujú nádej.

V tejto meditácii začína spomienkou na prvých kresťanov. Nič ich neodlišovalo od ich rovesníkov okrem „živého svetla, ktoré horelo v ich hrudi“. Cez nich „Kristov hlas znie stále hlasnejšie“. A keď sa na prelome storočí zdalo, že zápal prvých kresťanov ochabol, Boh vzkriesil svätého Františka a svätého Dominika a objavila sa nová duchovná vitalita, vďaka ktorej svet ožil. V 16. storočí sa objavili svätý Ignác z Loyoly a svätý František Xaverský, ktorých evanjelizačné dielo sa malo dostať až na kraj sveta. A tiež žena, Terézia de Ahumada, ktorá založením svojich kláštorov mala dať v Cirkvi vzniknúť

autentickým „generátorom
intenzívneho duchovného života“.

Svätý Josemaría na začiatku 20.
storočia predložil týmto mladým
ľuďom niekoľko historických
míľnikov, aby dospel k záveru, že náš
Pán je naďalej verný svojim
prísľubom. „Boh si neodťal ruky. *Non
est abbreviata manus Domini*; Božia
moc sa nezmenšila; naďalej koná
nové zázraky pre ľudstvo“. Aj my
sme pozvaní byť nositeľmi tejto nite
nádeje, ktorá oživuje každú epochu
dejín. Panna Mária, naša nádej, nám
pomôže prinášať Kristovu radosť
všetkým ľuďom.

[1] František, *Homília*, 17-III-2016.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*,
bod 205.

[3] Svätý Josemaría, *Crece para adentro*, “*Non est abbreviata manus domini*”, 26-VII-1937.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrtoke-
piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrtoke-piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(22.03.2026)